

slag af Overdommeren, hvilket af Justitsministeriet er fundet mindre hensigtsmæssigt, da hilt Embedsmand, der omtrent vil have at udføre, hvad der ellers paaligger en Rets skriver, skal tjene til en Art af Control med Dommeren, ligesom det og let vilde kunne lede til Tvistigheder, naar Gouvernementet forfastebe Overdommerens Forslag.

ad § 5.

Denne Bestemmelse er en ligefrem Følge af, at Overrettens Gebyr-Regnskab herester vil være at aflægge af Overdommeren, saa at den særegne Bestemmelse i Forordn. af 25de Mai 1804 § 6 om dets Attestation af Justitiarius maa bortfalde og den samme Fremgangsmaade følges for dette Regnskab, som for de øvrige Sportelregnskaber.

ad § 6.

Endskjøndt Overrettens almindelige Jurisdiction, som ovenbemærket, vil blive uforandret, har Justitiarius dog henledet Opmærksomheden paa, at der kunde være at træffe en Bestemmelse med Hensyn til de særegne Regler, som indeholdes i Forordn. af 20de April 1825 angaaende Sørøverfagers Behandling, og Gouvernementet har formeent, at der kunde være Anledning til ved denne Leilighed at ophæve den særegne Forfrist i Forordningens § 4 om Paakjendelsen af Sørøverfager ved Overretten som første og i Reglen (sfr. Forordningens § 5) eneste Instants, blandt Andet navnlig med Hensyn til, at det kan forudsættes, at Sagerne (forfaavidt Forordningen overhovedet kan ventes at faae praktisk Betydning) gjerne ville reises fra St. Thomas, hvorimod Gouvernementet, og med samme Colonialraadet ved den foresaaede Redaktionsforandring af § 5 (første Passus) i Gouvernementets Udkast, er gaaet ud fra, at Forordningens øvrige Bestemmelser og navnlig Forfristerne om disse Sagers Behandling uden usornødent Ophold, saavel som Gouverneurens Myndighed til strax at lade Landsoverrettens Domme fuldbyrde, bør forblive i Kraft. Herimod udhævede imidlertid Justitsministeriet, at det navnlig efter den forandrede Indretning, som Overretten efter nær-

værende Lovforslag skal gives, synes rigtigst, i ethvert Tilfælde ogsaa at ophæve den i Forordningen indeholdte Bemyndigelse for Gouverneuren til at lade endog Dødsdomme i Søroverfager fuldbyrdes, uden at der tilstedes den sædvanlige Afgang til at faae Dommen prøvet ved Høiesteret eller forelagt Kongen. Efter Justitsministeriets Formening kunde der end ikke have nogen Betænkelse ved aldeles at ophæve bemeldte Forordning, undtagen forfaavidt dens Indhold er gjentaget ved Forordn. af 11te April 1840 § 34, sidste Led, hvoraf vilde følge, at saavel den særegne kvalificerede Livsstraf, der er fastsat i Forordn. af 20de April 1825 § 1, som det Tilfagn til Angiveren, der indeholdes i § 6, bortfaldt, hvorimod der dog Intet kunde være til Hinder for, at Gouverneuren, i Overensstemmelse med § 3, tilforordnede en Søofficer eller anden Mand til at deeltage i Undersøgelsen. I Henhold her til er Paragraphen i nærværende Lovforslag affattet.

ad § 7.

Ved Stabfæstelsen af Rettens hidtilværende Jurisdiction samt Rettergangsmaaden efter Forordn. af 25de Mai 1804 er der i denne Paragraph, (Gouvernementets Udkast § 5, sidste Passus) henviist til de Forandringer, som senere ere foregaaede med Hensyn til Skiftesagers Appel, Skjøde- og Pantevæsenet for St. Thomas og St. Jan m. M.

ad § 8.

Som en ny Paragraph er efter Justitsministeriets Forslag optaget en Bestemmelse, der sigter til at gjøre det utvivlsomt, fra hvilket Tidspunkt den nærværende Landsoverrets Competence vil ophøre og den nye Organisation træde i Kraft, og tillige indeholder den i Forholdets Natur grundede Undtagelse herfra, at de til hiint Tidspunkt allerede til Doms optagne Sager ville være at paadømme af den hidtilværende Ret. Med Hensyn til Tiden, fra hvilken Loven skal træde i Kraft, er det forøvrigt anseet hensigtsmæssigt, at derom ikke i selve Loven optages en bestemt Dagsangivelse, men at det overlades Kongen herom at tage Bestemmelse, navnlig for at der ved de